

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 42.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366852096/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Sphinxen

Et Eventyr

(i den *Callot-Hoffmannske* Maneer)

«Gamle Stokke! fornuftige Stokke! Spirtsborgerstokke!» raabte en gammel Sælgekone paa Gaden i Hamborg, og viste de Forbigaaende en heel Tavn fuld af Spanskrør og Knortekjeppe af forskjellig Størrelse og med Beenknapper i allehaande underlige Dyreskikkelser og Grimasansigter; men der var ingen som kjøbte; dertil havde Alle for travlt med deres egen Handel og Vandel. Endelig kom der en ung rask Hætte ned ad Gaden, i en gammelmødt Kofte, med lange Løkker om Ørene, og en lille Kallot paa tre Haar. Han saae ud som en Student, og lod ikke til at have travlt med nogen Ting i Verden; men syntes ret beqvemt og velførbøiet at spadsere gjennem den vide Verden, og laade dens brogede Skikkelser tumle sig omkring ham som de vilde, ligesom i et tragikomisk Skuespil, hvorved han selv kun var den rolige Tilskuere. Da Kjerlingen saae ham, begyndte hun at skrigende endnu høiere, og nu raabte hun: «nye Stokke! Studenterstokke! Dagdriverstokke! romantisk-poetiske Stokke! ravsplitterpændegale, djævleblændte Stokke!»

«Hei Mutter! – raabte Arnold – saadan en Stok maa jeg endelig have; lad mig faae en af de galeste, eller ere de maaskee alle lige kloge?»

«Vil han have den galeste, skal han sku ogsaa betale den dyrt – svarrede Kjerlingen – men tag sig saa iagt, at den ikke gjør ham selv gal! Denne her er saa djævleblændt, som nogen ærlig Mand kan forlange; men den er ogsaa en Groschen værd imellem Brodre.»

«Tag De kun den! jeg staaer Dem inde for, den er god» – hvidskede en venlig sølvklar Stemme ham i Øret; Arnold saae sig om, og saae en munter fantastisk klædt Yngling, som nikkede fortrolig til ham i Forbigaaende og forsvandt i Folkevrimlen. Arnold stod endnu med Stokken i Haanden, og tænkte paa hvem den smukke Yngling kunde være; men nu skreg Sælgekonen atter med sin skjærende Stemme: «allamodiske Stokke! fantastiske Stokke, Daarekistestokke!» Stakkels Kone – tænkte Arnold – hun er nok ikke rigtig i Hovedet; det er

Fra Eventyr og Fortællinger, 1820